

דברי הכפר

נרקיסים

שושנה שרקי

ביקשתי לי נרקיס
זכר לאהבה שהייתה
ופרחה לה.
וחיכיתי.
אני לא יודעת לחכות.

והנה הוא בדלת ביתי
עם זר נרקיסים
לבן וצהוב
ומציף
ומופלא.

עברו ימים
נרקיסים הם לי לב
שפועם שנשכח
נבלו הפרחים
נותר רק הריח
הזיכרון

ושוב הוא בדלת ביתי
זר נרקיסים
לבן וצהוב זורח
בתוך יד חזקה
זה מה שנקרא HEAVY TOP
אמר והלך.

נותרתי עם הזר בידי
נרגשת.
הוא זכר שאמרתי.

והיום גשם זלעפות
פתחתי את דלת ביתי
על כסא על מרפסת
זר נרקיסים
מונח יפהפה
בלי טכס
רק יופי טהור
ריח מציף,
ודמעה של אושר.

...ושוב חורף
ושוב נרקיסים
ואני אומרת
ת ו ד ה.

גיליון מס 1881 * כט' בטבת תשס"ד * 24 בינואר 2004

כפר-הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

רוזי ארז (ליפשיץ)	5/2	ווילי פינקוס	1/2
איה פרחי (נכדה ווטרמן)		שוש סולומון	
נעם שגב-קרופר		דודו פלמה	
שני שוער (נכדה עמית-גרשמן)		שלומי זולטי	
		מור קולינס (נכד וולפין-קולינס)	
איליין איסטון	6/2	אילן גינת	2/2
טל (קנדל) אשכנזי		ליטל (עמר) בורנטיילר	
אור משה פרחי (נכד ווטרמן)		אידו פוקס	
גליל רוזנקרנץ	7/2	גב' הילדה ברק	3/2
אסתר חרוש (נינה ווטרמן)		ענבר הרמן (נכדה ריפקינד)	
		רות איתם (נכדה ארנברג)	
		בוב ויניו	4/2
		קשת בן-חיים (נכדה)	
		ליהי רוזנקרנץ	

ימי נישואין

ארי וגלעד שטיינר 2/2

פטירות

ט' בשבט תשנ"ח (5/2/98) הרי ברג
 י' בשבט תשמ"ה (1/2/85) גב' פרידה וולקנוץ
 י' בשבט תשנ"ה (11/1/95) מר סולומון ג'קסון
 י' בשבט תשנ"ז (18/1/97) גב' קלייר נאי

פירורים

בעידן הדוא"ל קיווייתי שבאמת נוכל לספק חדשות של הרגע האחרון, אבל עכשיו הדרישה היא להגיש את הפירורים של 24-30 לחודש כבר ב 26. אז מה ניתן לעשות? רק להסתובב אחוזי טרוף במשך הסופשבוע, לגרד פרורים מתחת לטוסטר וכשאלו נגמרו להמציא כמה.

אז אם שבת, מי שלא לא יצא בין טיפות הגשם פספס חוויה שלאחרונה נראתה לפני כ 20 שנה. בבוקר נמצאה אחת ממכונות הסידור שמעדה במורד המדרגות אל מתחת חדר האוכל. לשמחת כל הגברים המשועממים. נחמן גייס אותנו כדי לחלץ אותה. מאייבן (הנהג הוותיק) ועד אריק א. (הטרי), כולנו התייצבנו מאחורי הסובארו. ומי מאחורי ההגה? רק נחמן מורשה במצבים אלה. סוף סיפור, לנהגת שלום, למחלצים חוויה והמכונת כנראה מושבתת לחורף. שבועיים לשמאי, יש לנקותה, להזמין מצת ומאפרה חדשים
ו.....

בהמשך לתאונת השער של לפני שבוע, כנראה שהחיפזון מהשטן אמת. מספר נהגים ללא סבלנות החליטו לאגוף את שטח הקיבוץ על מנת להגיע הביתה. בהנהגת הניסיון הרב של קצין הנדסה קרבית (השם במערכת – ר.ט.) הם הגיעו מאחורי הלולים ושם כבר שקעו בבזבז. בגבורה חסרת תקדים מיה וליאור הקריבו את זמנם בשליפת השקועים עד שנותרו בעצמם בבזבז. לכל השקועים שלום.

ועוד בעניין סבלנות ניתן ללמוד ממשפחת אדלשטיין\אילייב (זאת אומרת אשתו של רועי), שנסעו לטקס ההשבעה של רועי (גם משפ' אגם נסעה אבל זה לא קשור לסיפור). בסיום הטקס שמחים אך מרוצים התיישבו בני המשפחה הגאים במכונת השרד של אורי, אך המציאות הארץ ישראלית הכתה בהם. מחסום של כוחות הביטחון ליד קריית גת (אי שם בארץ) עמד בדרכם ו - 4 שעות מאוחר יותר הם המשיכו לדרכם. התמזל להם מזלם שגאון הדור נדב "אודל" נשאר בבית. למה זה חשוב אתם שואלים? מי שלא התנסה בתיחקור של "אודל" לא יודע עינוי מה הוא. אז הנה מקבץ שאלות מהחקירה:

1. מה אורך המסלול בשדה דב?
2. מתי אוכלים?
3. כמה חיילים-נחתים יש לצבא ארה"ב?
4. מתי אוכלים?
5. כמה טנקים נכנסו לפראג בפלישה הקומוניסטית?
6. מתי אוכלים?
7. מה אחוז השוקולד בפסק זמן?
8. מתי אוכלים?

לעומת השקועים, ילדי גן רימון הנועזים יצאו לתל רומן. מומלץ לכולם, הגבעה ושטחי

המרעה הסמוכים צבועים ברקפות, כלניות, פטריות ועוד.
 ביום חמישי שעבר יצא לי לנהוג חזרה מתל אביב לגליל בשעות המאוחרות של הלילה.
 הרוחות העזות הביאו איתן חול שצבע את השמיים בצהוב. הנסיעה הייתה קשה כי החול
 דבק לשמשת המכונית וכל ניסיון להפעיל את המגבים היה חסר תועלת. למחרת נמסר על
 מספר רב של מבקרים בחדרי המיון עם קשיי נשימה. חדשות טובות אצלנו כולם נושמים
 לרווחה.

ואז כמובן הגשם, בין שישי לשבת כמות הגשם שנרשמה הייתה 84.7 מ"מ, ויותר מ 100
 מ"מ מאז שנפתחו ארובות השמיים ביום ה'.

סופשבוע מבטיח במלונן (תפוסה מלאה) הסתיים בביטול סוחף. בדקה ה 89 הודיעו
 האורחים מחו"ל שאין הם מוותרים על התענוג ודרשו לשריין את שני החדרים. לאחר
 אירוח שכלל שירות 5 כוכבים והגשת הארוחות בחדרים (ג'חנן ומרמלדה), הוחלט להגיש
 את מועמדותם ליקירי הגליל.

בני משפחת כ"ץ (השם במערכת –רמז, זאת רק עם בנים) יצאו לחופשת סקי באיטליה.
 נמסר ששחר לא יצא, עסוק בהכנות לאיסטר. במסגרת החופשה רני יחשוף לאחיו את
 עבודתו האחרונה, שבה הוא מוכיח שמשפט פיטגורס שגוי.

בבית ספר תיכון בצפת נמצאו שתילי מריחואנה ליד אנדרטת הנופלים במערכות ישראל,
 הפעם באמת לדני נמלי אין יד בדבר.

תמיר #1: מוסר שהשנה היא מרגשת במיוחד עבורו. דנה תחגוג את יום הולדתה התאריך
 040404.

תמיר #2: היום לפני 20 שנה, בזמן כתיבת שורות אלה (25 לינואר 1984) אלדד קולנס
 יוצא לשליחות בניו-זילנד.....הגיעה בקשה להערכה לעוד שנה. ובעניין של
 סגירת מעגלים, זיו נוי שנולד כשנה לאחר שאלדד יצא ביקר אותו במסגרת טיול גיוס.
 כולנו מחכים לשמוע יותר פרטים על הטיול שזיו יחזור.

מהמרכולית –יש שמועה להתקדמות משמעותית על רכש של מוצרי קדבוריס
 (adbury's מאנגליה כך שלא נצטרך לסבול יותר את העלבון החיקוי הדרא"פ. במידה ויהיה
 מוצלח אז הפרויקט הבא - המרמייט.....

לאחרונה נראה שבני המשק הגיעו לייאוש טוטלי. במציאות של העדר מתנדבות (ובהרגשה
 שכל קוץ הוא פרח במדבר), נראו מספר בני משק מסתובבים יד ביד (בפרהסיה) עם בנות
 המין החזק. ליותר פרטים ניתן לפנות לאבלין, או פשוט לשבת על בספסל שמחוץ
 למרכולית ערב-ערב, כדקה לפני הסגירה.

ועוד בענייני בני משק –ברכות לאלון בוסקילה שסיים בהצלחה את השלב הראשון של
 קורס קצינים, ובטקס מרגש בלטרון הוענקה לו סיכת המ"מ. פרס כפול לרוי שלא שלף
 מספר מוות וקיבל סופשבוע בבית, וחגג את יום הולדתו
 ה - 49 .

הפינה הבאה מוקדשת לידידי שבי:

פרשת השבוע: בא

הדלקת נרות 16:40 –

הבדלה 17:28 –

וכפי שאמר המשורר "שהכל יעבור ממול".

עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל עם ישראל ואמרו אמן!

שבת שלום

משפחת פרנק - דור שלישי בכפר הנשיא.

פרורי תגובות

בפתח הדברים ברצוני לברך את רפי פרנק, שנכנס לסבב המכובד של כותבי ואוספי הפרורים ל"דברי". ברוך הבא בצל קורתנו וכל הכבוד. מי עוד רוצה להצטרף?

תגובה להחלטת המועצה

1 עוד לא נמוג עשן הסיגריות מהחמרן. נתבקשנו לדון בעשן טיפי נוסף. לצערי, דעתי והצבעתי נגד, לא עזרו הפעם, ואני מקווה לעשות זאת דרך "דברי". אני רוצה לבקש מכם החברים, לא להצביע בעד הפרוייקט, כי כלל ידוע הוא שאדמה לא נותנים לאף אחד גם במחיר של כמה מיליונים, שאולי אולי יעזרו קצת לחוב הכלכלי ולא שחס וחלילה אני מזלזל בכסף, נהפוך הוא. אבל נראה לי שאפשר למצוא פתרון אחר יותר טוב.

1 חובות החברים ממשיכים להעסיק אותנו, ולא יורד מהפרק כבר תקופה ארוכה, ואין איש מלבד בעלי החוב, שיודע מתי התקופה הזאת תגיע לסיומה וכולם יהיו מרוצים. בעלי החוב מציבים בפנינו בעיה מוסרית קשה, ומועלים באמון שנתנו בהם, ותסלחו על הביטוי אבל אתם עושים צחוק ואם הייתם חיים במקום אחר, כבר מזמן היו דואגים שתחזירו חוב עד הגרוש האחרון. אני רחמן בן רחמן ומבקש בכל לשון של בקשה מכולם להתאחד ולהגיע במהירות לפתרון הבעיה. ולא לאלץ את חברת כפר הנשיא להוריד את הכפפות להחלטות שכולנו נצטער עליהם. אני רק רוצה להזכיר לכולם כי החוק במדינה קובע כי בעל חוב חייב להחזיר את חובו במהירות. למשל מי שלא שילם את אגרת הטלוויזיה עוצרים אותו באמצע הכביש, ולוקחים את רכבו במקום, מבלי יכולת לערער על כך, ושולחים אותו הביתה לעשות חושבים. וזה מה שאני מציע לכם, לשבת בבית לעשות חושבים, ולשחרר אותנו מהצורך להתעמת אתכם. יש משפט שאומר "אל תדון את חברך עד שתגיע למקומו". אז טוב אני כבר הייתי במקום הזה, ויצאתי ממנו בשלום

1 ברוך השם. ובלי להשתחצן, אם אני יצאתי, כל אחד ובמידה והוא רוצה יכול לצאת. נו, קדימה לדרך אחד שתיים שלוש צא...בהצלחה ולהתראות בשמחות.

1 תגובה לכתבתה של שלומית על נוכלים למיניהם. באחד מימי השבוע שעבר צלצל הטלפון בביתי ובצד השני של השפופרת נשמע קול נשי צרוד. היא הציגה את עצמה כרותי מעמותת ער"ן- עזרה רפואית נפשית לנערות ונשים במצוקה, ובקשה ממני לתרום כמיטב יכולתי לעמותה, וגם להתנדב לשמש כמוקדן ולענות לטלפונים. בכדי לשכנע אותי היא אמרה לי שכבר יש מספר חברים מהקיבוץ, שהתנדבו לעשות זאת.

ביקשתי ממנה לשלוח לי טופס למילוי גובה התרומה ולתת לי את הכתובת כדי לשלוח אותה. היא סירבה. למחרת היא צלצלה עוד פעם, ומאז לא שמעתי ממנה.

כשאני עובר ליד קבצן ברחוב אני תמיד נותן משהו, אבל לנוכלים אין מקום בלבי, ולצערי לא חסרים מהסוג הזה בארצנו. אל תיפלו בפח הזה!

בתקווה לזמנים יותר טובים

שבת שלום, ושיעבור הכל ממול. שבי

מצוות שינוי

צוות שינוי התכנס כדי לדון במצב שהתהווה בעקבות אי ההצלחה להעביר את מודל השינוי בכללותו כפי שהוצע. אכן הרוב אמר את דברו בצורה מובהקת ובהירה, אך הצורך לעמוד ברוב הכל כך גבוה כפי שדורש שינוי תקנון, מנעו את קבלת השינוי. הצוות ימשיך להיפגש ולדון בסוגיה! בינתיים ננהג לפי הוראות המודל הדו - מסלולי הנהוג עד כה.

בברכה

צוות השינוי

יזמות / ראיון עם קורין

שוב סוערות הרוחות, שוב ישנה יזמות מאנשהו לעשות משהו שיכניס כסף לכיס הציבורי שלנו. ומתחילים גלי ההתנגדות לביטול היוזמה.

החלטתי לצאת ולחקור בנושא.
 אז קודם כל, שאלתי מהי יזמות בכלל? הבנתי שזהו נושא מאוד מורכב.
 "יזמות": הגיית רעיון חדש, להתחיל בדבר חדש.
 יוזמה – לפי אבן שושן. התעוררות לפעולה חדשה, העזה וכוח ליצירת דברים חדשים.
 בעל יוזמה – בעל מרץ והעזה לעשות דברים חדשים. בעל כוח יצירה וחידוש.
 מסקנה: להרים פרויקט יזמות זהו איננו עניין של מה בכך.
 מסקנה שנייה: כמה מאיתנו הרימו פרויקט כזה בכפר הנשיא? או ניסו בכלל?
 ונזכרתי במייקל דוארי ז"ל ובפרויקט ההידרו. כמה התנגדות וספקות עלו כאן בזמנו..
 האם מישהו בינינו מכה על חטא?
 על פניו ניתן לראות שישנם כאן כוחות רציניים, אז למה הם לא מנותבים לעשייה? למה
 כפר-הנשיא בכל זאת מתקשה לאשר פרויקטים שיכולים לעזור לו מבחינה כלכלית.
 מישהו מבחון אמר לי בהשתוממות: אנשים חיים כאן בעולם וירטואלי. בן-אדם שאומרים
 לו שרוצים לתת לו חצי מיליון ₪, בדרך כלל הוא יסכים, למה את חושבת שכאן נוצרת
 מיד התנגדות? לי אין תשובה.

ויצאתי לראיין את קורין, שעד כמה שלי ידוע, היזמית היחידה שלנו בינתיים. זו שמביאה
 רעיונות ליזמות ויזמים לכפר הנשיא.

*** **

קורין, את מוכנה לספר לי קצת על העבודה שלך – ומה מניע אותך לחפש יזמים ופרויקטים לקיבוץ?

אני עובדת בתיירות כבר שנים. במשך השנים נחשפנו כאן לאלפי מבקרים, שתמיד סיפרו
 על כמה הקיבוץ הזה הוא מקום יפה, והאנשים נחמדים. ויש כאן
 הרבה חברים יצירתיים ובעלי מקצועות מעניינים ורוחניים. שיש לנו כאן המון פוטנציאל.
 זרים גם יכלו לראות הרבה מקומות סגורים ומוזנחים ולא מושקעים.
 לכן, בתור בעלת עניין, מתוך ראייה יצירתית, ומתוך רצון להקים כאן מקומות תיירותיים,
 מתוך הסתכלות רחבה על העולם, גם אני יודעת שהתיירות תופסת נפח עשייה גדול
 בעולם.

אני מאמינה גדולה בלפתח עכשיו, כל עוד אפשר, כי אנחנו לא יודעים מה יביא המחר.
 במשך שנים, נאמר לי, נאמר לכולנו שאם לא נראה לבנקים, יכולת פרנסה עצמית –
 ציבורית – קהילתית, הם יכנסו לכאן ויתערבו לנו בניהול. ואיך נראה אז? אני לא רוצה
 לראות את היום הזה, ואני רוצה ומרגישה שאני יכולה לעזור להביא לכאן משהו שיכניס
 כסף לקיבוץ: וגם מקומות עבודה לחברים ותושבים כאן.

אין לנו בעיה של שטחים, הלוואי שהיה לנו מה לעשות עם הקרקע שיש לנו.
 יש לנו יתרונות בתיירות, מעצם היותנו במיקום הציר של הירדן ההררי. קרובים לשדה
 התעופה במידה ויהיה כאן שלום.

אין לנו אין לנו יתרונות של הנחות במיסוי (אנחנו לא יושבים על הגבול) להקמת מפעלים
 עתירי ידע והייטק. אז מה נשאר לנו? לפתח יזמויות קטנות שהם אלה שיעשו את העסק
 כלכלי – בתקווה. אני מזמינה אנשים שיש להם רעיונות - שהם יעמדו מאחריהם.
 אני מאמינה שהמוסדות יעשו את הכל לעודד ולתמוך.

למה את חושבת שפרוייקט "תיירות אלטרנטיבית" מתאים לכפר הנשיא?

קודם כל אני רוצה להסביר ולהדגיש אנחנו לא נותנים קרקעות לאף אחד. כאשר מפתחים, זה לא אומר שמחלקים או נותנים קרקעות. הקרקע היא מלכתחילה לא שלנו, היא של מנהל מקרקעי ישראל. אנחנו משביחים את הקרקע על ידי שאנחנו מעלים את ערכה, בזה שיוצרים בה מקומות נופש בידור או מסחר. הביחד שלנו: אנחנו שמביאים את הקרקע והמשקיע שמביא את הכסף, יוצרים מוניטין, יוצרים פרוייקט שיכניס כסף לכולנו. והקיבוץ ירוויח מזה.

שווה לנסות, כי האלטרנטיבה לאותו מקום היא כרגע אפס. וכמו שאמר "האיש שמכר את הפרארי שלו": ההווה הוא זה שמניע אותך להגיע לעתיד, למקום של החזון. העשייה היומיומית וההגעה לייעדים היא זו שמניעה אותך, להגיע למקומות שאתה רוצה להגיע.

באופן אישי, איך לא נשבר לך? ישנה שוב סערה סביב פרויקט שיש לך יד בהרמתו. איך את מרגישה עם זה?

אני לא נשברת, כי אני מבינה שיש עוד דעות של אנשים. אבל אני מאמינה בעצמי, ובאינטואיציה שלי. ואני מאמינה שהקיבוץ יכול להגיע למקומות רחוקים יותר בעשייה ובהתפתחות. כל יזם שבא לכאן רואה את הפוטנציאל של המקום הזה. אישית אם מותר לי לומר, אני מקווה שחברים יראו את הדברים החיוביים שבהתפתחות וההתקדמות. שיוכלו לראות את הצד המואר של הירח. אני רוצה להאמין שהחברים לא מתעסקים בשוליים, אני באה מתוך עשייה וכוונות להתפתח. אני מקבלת משוב מהתיירות, שאני פועלת בדרך הנכונה. יש לי חזק פנימי ואמונה במה שאני עושה וזה מה שמניע אותי קדימה. רוח העשייה שלי לא נשברת, כי אני מאמינה שההתנגדות היא לא אישית. מקורה הוא פשוט בחוסר קבלה ובדעות שונות. אני מקווה שאני אצליח לגשר על כל הדעות והמניעים, להמשיך לפתח להביא להבנה ולהתפתחות כפר הנשיא למקומות חזקים יותר ועצמאיים יותר. עם הרבה אהבה - ושהכל יעבור ממול, כדברי הבבא שבי.

ראיינה שמעה וכתבה: שושנה שרקי.

בהמשך למאמרי מן השבוע שעבר

עוד לא יבשה הדיו של מאמרי הקודם ופרשייה נוספת קוראת לנו להתקומם נגד רעיון חולני חדש.

בכפר הנשיא, מועברת בימים אלה עצומה נגד **החלטה** שקיבלה המועצה בדבר "מסירת" 20 דונם מאדמותינו לרשות ה"שנטיפי". קשה להסביר בדיוק מהו השנטיפי כי זהו כנראה גוף או תנועה על גבול השפיות והחוק. על כל פנים, מדובר על תמהונים ועיסוקים שאנשים ישרים ותמימים יודעים עליהם מעט מאד. ידוע רק שהשנטיפי קשור בדרך כלשהי להודו או להרגלי התנהגות הודיים, והוא מארגן אירועים לאנשים תמהוניים המחפשים בילויים מפוקפקים כגון עישון סמים וצורות שונות של פינטוז (מלשון פנטזיה), מאחורי "כיסוי" של תוכניות מוסיקה ומחול וחוגי הרפייה והילינג מסוגים שונים. ומה הקשר עם כפר הנשיא?...

לפני זמן מה, היה ניסיון לקיים במטע אירוע של השנטיפי, ומסיבה בלתי ברורה, הוא לא יצא אל הפועל. כבר אז ההסבר שקיבלנו היה בלתי ממצה אך העניין נשכח כי התוכנית לא יצאה אל הפועל.

עכשיו, המועצה **החליטה להעביר לרשות השנטיפי 20 דונם מאדמותינו** ולא מובן כלל באיזה זכות מחליטה המועצה החלטה כזאת! לדעתי, אין בשום אופן להרשות העברת אדמת כפר הנשיא לגוף מפוקפק לכל מטרה שהיא. מאותן סיבות שאין להרשות את מפעל הסיגריות בכפר הנשיא, אין להרשות מגע כלשהו של כפר הנשיא עם השנטיפי, ולכן:

- לא לעיסוק שיש לו נגיעה לסמים או תמהונות מכל סוג שהוא,
- לא לעסקה עם כל גורם שאין עליו ביטחון שהוא מהימן ונקי מכל רבב,
- לא לפעילות שתעסיק אנשים ותביא קהל מבחוץ ללא פיקוח צמוד ויעיל.

יצחק גולן (ז"ק)

שנטיפי שנטיפי

עוד שבוע חלף ושוב הוזמנו בבהילות לישיבת מועצה. הפעם על הפרק: מרכז אירוח רוחני בסגנון עדות השטניפי. כטוב ליבנו ברוח ובהסבריו של המומחה התורן לעניינים הנדונים נתבקשנו להרים ידינו ולהצביע. כמובן שנמצא המניין הדרוש בעד והופ אנו כבר יכולים לחוש בפעמי השלווה הנוחתת עלינו ומביאה מזור לכל מכאובינו וצרותינו הכלכליות (אלה שגם שמפעל הסיגריות המשגשג לא הצליח לתת להן מענה).

אך אבוי, מה לעשות, עוכר שמחות כמוני, לא יכול להשתתף בחגיגה (זו אולי ההוכחה הטובה ביותר לצורך הדחוף בקיום סדנאות של שלווה ורוגע) ורצתי היישר מהאסיפה אל המקלדת המחשב מנסה למצוא אגדה אורבנית שכתבתי פעם ושהסתתרה זה זמן במעמקי הזיכרון של ה"הרד דיסק".

בכפר קטן – עין תמימות
פרצה לפתע מגפת יזמות

יזמים נמרצים מכל סוג וכל גזע
 ללא הבדלים של דת מין וצבע
 נהרו אל הכפר הקטן בכל כוחם ומרצם
 להציע לציבור הנפעם את מרכולתם.
 הגיעו אישפים פיננסים ומהנדסי חלליות
 הגיעו שתדלנים מטעם ויח"צני אשליות
 (לא תאמינו, מישוהו אפילו הציע להקים מפעל סיגריות)
 כולם כאחד מחזיקים בכיסם את הנוסחא האלוהית
 את הדרך אל האושר, את ה"בוננזה הכלכלית"
 קשה היה לבחור מסובך מאוד לברור
 כיצד מפרידים את התבן מן השעור
 איך מבחינים בין טוב לרע
 כמה קשה ואכזרית הברירה.

לבסוף לאחר דיון מלווה בשאלות מביכות
 הוחלט ברוב עם על הקמת מפעל למחזור נפוחות
 מרצה עב כרס בעל חתימת זקן
 שהתברר בעצמו כנפחן לא קטן
 הסביר באופן אנליטי ולוגי
 על יתרונותיו של המיזם האקולוגי
 בתיאורים שובי לב מלאי פתוס וחזון
 הסביר איך ביחד נסגור את החור באוזון
 איך נצליח ל"הפריח" לא רק את השממה
 איך נפזר בעולם ניחוחות שיעשו טוב על הנשמה
 "תאמינו לי" אני לא מגזים
 בכל העולם רוצים להיפטר מגזים
 מהקולונל הלובי עד רופא השיניים הסורי
 עוד לא שמעו על פרוייקט כזה היסטורי
 הרי חומר גלם בכלל לא חסר
 יוכלו לעבור במפעל גם ילד גם פנסיונר
 כל אישה וילד, חילוני או אפילו חרדי מאמין
 אתם יכולים לתאר לעצמכם מה אפשר לייצר בשבת מחמין...
 זה גם כשר וגם מסריח
 פשוט בלתי אפשרי לא להצליח.
 אני נשבע לכם זה הרבה יותר מנפט
 אפשר לעשות מיליונים מה"לופט גאשפט"
 אתם צריכים רק להרים ידיים
 ולא לשכוח כמובן לרתום למיזם את בני המעיים
 ותראו איך תוך שנה, מכסימום שנתיים
 הגבול הוא הרבה מעבר לשמיים.
 וכך בלב הומה עוצר נשימה ומהיר דופק
 לקח את הצ'ק ונגז (תרתי משמע אל) האופק.

ומספרים שעד עצם היום הזה
כפי שמסתיימים כל סיפור אגדה ומחזה
רובצים חברי הכפר בשנטי על המנוחה ועל והנחלה
ומתבשרים להנאתם ב"ניחוחות" ההצלחה...

יופי יאמר מי שהתמיד והגיע עד הלום. חוכמה גדולה. מאוד קל להעביר ביקורת. קשה יותר לעשות. מי שלא עושה לא טועה ועוד מיני קלישאות שהומצאו על ידי שלא הצליח לייצר פתרונות ולכן הסתפק בהגיגים.
יש מה לעשות. יזמות בכלל ויזמות עסקית בפרט הם אבן יסוד בחברה הרוצה להבטיח את קיומה בהווה ובעתיד. היזמות היא חשובה מידי כדי להפקיר אותה לגישה כה חפזית ולא אחראית. אנו משלמים הרבה כסף לאנשים, כסף שלצערנו אינו בנמצא, וזכותנו, יתרה מזאת, אפילו חובתנו, לתבוע מהם לתת תמורה נאותה.

אז מה צריך לעשות?

דבר ראשון צריך להתיישב באופן רציני ולקיים דיון מעמיק תוך גיוס כל הכוחות שבנמצא, דיון שתוצאתו תהיה גיבוש של 2-3 כיווני פעולה רציניים, מעשיים, שאילו היה הממון בכיסנו היינו ניגשים לביצוע. גיבוש הרעיונות יכלול קווים מנחים ברורים לצוות שיטפל בעניין, בתחומים כגון, איכות הסביבה, עבודה, זכויות קניין וכו'.

דבר שני כמעט במקביל "נחרוש" את החממות הטכנולוגיות הפרושות ברחבי הארץ, ניפגש עם מנהלי מ"פ צפון, מנהלי פרויקטים בגני התעשייה של סטף ורטהיימר, כדי לבחון ולשמוע ולהיחשף לרעיונות מקוריים.
שלב ג יכלול בניית תיק למשקיע פוטנציאלי. תיק זה יכלול את מירב המידע שנוכל לנפק על תשתיות פיזיות, חומריות ואנושיות מעמד סטטוטורי של שטחים ומבנים.

אני מאמין שתוך מספר חודשים לא גדול (3-6) ניתן לתת בידי צוות מומחים שיעסוק בכך לא כחלטורה את הסמכות לגבש ולהביא לאישור וחתימה של מוסדות המשק, עסק רציני שתואם את הדרישות והצרכים שהצבנו לעצמנו.
גם אם ננקוט בכל הצעדים הללו לא מובטחת ההצלחה. לפחות נדע שעשינו כמיטב יכולתנו.

אבי רוזנקרנץ

WWW.KFAR-HANASSI.CO.IL

למי שלא יודע, זהו אתר כפר הנשיא באינטרנט.
רות נאי מודיעה לנו שכדאי לשייט בו. לאחרונה היא פתחה שם דף חדש: שנקרא:
PERLSONS WORLD DIARY. THE BLOGGERS. ניתן למצוא אותו ב-
WEBS DIARY. כל שבוע כותבת שם רג'י רשמים ממסע הזוג פרלסון סביב העולם. אני קראתי, והכתיבה של רג'י היא חוויה, בנוסף לתיאורים המקסימים על מקומות וחוויות.
כל מי שמעוניין לכתוב לאתר, לפתוח שם דף, רות נאי קוראת לו אליה.

אז תיהנו לכם . מסרה למערכת רות נאי .

ארוחת צהריים אצל בת-שבע

בימי שלישי ורביעי
אוכל טרי, בישול ביתי
מחירים של חדר האוכל

פרטים ותפריט – והזמנת מקומות: בערב הקודם בין השעות: 18.00-21.00

טל. 4512 להתראות

צרוך תודות

אני רוצה להודות לריבה, על כל העבודה הרבה וההשקעה, בעדכון ורישום: ימי הולדת, ימי נישואין, ולהבדיל, ימי זיכרון של חברים. ריבה דואגת כבר הרבה שנים בנושא הזה, את התוצאות אנחנו רואים בדף ימי הולדת נישואים וזכור ב"דברי הכפר". וכך אנחנו יכולים גם לדאוג לומר את ה"מזל-טוב, ולתת את המתנה למי שנחפוץ. חברים רבים נהנים מרשימות אלה, גם לאירגון שי משותף וכדו'. אז – כל לחי! ריבה. וצרוך תודות.

דיאן נימרק וחברים

שי, דורון ומתנה

לפני כ- 25 שנה קמה התארגנות ספונטאנית של כמה מותיקי המקום שהיו אז בגילאי 60-50. לפעולה לא ניתן שם אך המטרה הייתה לתת שי לחברינו באירועים חשובים ומשמעותיים בחייהם.

לדוגמא: בר-מצווה, נישואי הילדים ויותר מאוחר של הנכדים, חתונת כסף, זהב ובימים אלו מגיעים גם לחתונת יהלום.

מה דחף אותנו לרעיון? הרצון לתת שי לחבר באירועים אלה. התקציב המצומצם מנע מאתנו לתת שי, אך בעזרת כל הקבוצה שנוצרה ניתן היה לתת מתנה הולמת. מי שלקחה בסופו של דבר את המשימה על עצמה הייתה נטע אלמן והפעולה יצאה לדרך. בהתחלה היו רק מספר מועט של חברים שהביעו את רצונם להשתתף ובמשך השנים הקבוצה גדלה והיום מונה 60-70 חברים. לא פעם הודיעה נטע ב"דברי הכפר", בלוח האלקטרוני או שאפשרות הצטרפות לקבוצה עברה מפה לאוזן.

איך זה פועל? לפני כל אירוע נטע מחלקת פתקים, עליהם מצוין למי מיועד השי, האירוע ונשאלים אם מעונינים להשתתף. גם מי שנרשם לקבוצה לא מתחייב לתת שי לכל אחד.

בעלי השמחה נשאלים מה הם רוצים ולאחר הקניה מקבלים הודעה נוספת על הסכום ומהי המתנה. הסכום לרוב לא עולה על 5-6 ש"ח לזוג וחצי מהסכום ליחיד. עבודה רבה וברוכה מצדה של נטע.

לא אפרט כאן את ההתרגשות והשמחה, הן מצד המקבל והן מצד הנותן.

במשך השנים הצטרפו גם הורי חברים שחיו בינינו וחווה פרנק בגילה המופלג עדיין בקבוצה. ישנם גם חברים מקבוצות גיל אחרות. כאשר חברינו התחילו להגיע לגיל גבורות התחלנו לתת שי ליום ההולדת ה-80.

השנה נתברכנו במספר לא מבוטל של ותיקים שמגיעים לגיל גבורות ושמנו לב שגם בשכבה הבאה אחרינו יש מספר מכובד של חברים שמגיעים לגיל 70. אנו חברי הקבוצה רוצים להעניק שי גם לאותם חברים שאנו מעריכים, אוהבים וקשורים אליהם. נכון שב-4-5 השנים האחרונות הגיעו לגיל 70 כמה חברים משכבה זו ולמרות שאז לא התייחסנו לגיל, אין זה אומר שלא מעריכים או פחות אוהבים את אותם אלה שלא קבלו שי, אך לא ניתן להחזיר את השעון לאחור ואיתם הסליחה.

מי אמר שאין שריד לקיבוץ הישן?

אגב מי שמעוניין להצטרף לקבוצה, הכל פתוח. אוהבים אתכם,

נטע אלמן ורחל אבידור.

